
Dům nového života

Marie Adams

KOLÍN NAD RÝNEM, V BŘEZNU 1989

Susanne

Susanne si hrála ruce o hrnek s kávou a z okna ve čtvrtém patře Nemocnice sv. Vavřince pozorovala východ slunce. Slunce nad městem bylo krvavě rudé a nádherné, ale většina lidí ho neviděla, málokdo byl už touto dobou na nohou. Jen ti, kteří se starali o to, aby všechno fungovalo. Pekaři. Policisté. Záchranáři. Roznašeči novin. Zdravotní sestry. A porodní asistentky, stejně jako ona. A nikdo z těchto lidí neměl s největší pravděpodobností ani čas východ slunce pozorovat, protože pohledem sledoval ulici, nejbližší poštovní schránku nebo zraněného, o něhož musel pečovat. Ještě byl klid. Před dvěma dny nastal úplněk a způsobil, že praskly všechny plodové vaky, kterým už nazrál čas, a jen v této porodnici se ten den stal prvním dnem života hned pro dvanáct dětí. Výhled na východ slunce narušilo blikání majáčku. Nebo ne, nenarušilo ho, naopak, pomyslela si Susanne. Život také není žádný pokojný východ slunce, ale je to neustálý boj nekonečně mnoha okamžiků mezi životem a smrtí. A přesto Susanne vždy cítila útěchu, když pozorovala východ slunce. Slunce nakonec vyjde nad každým člověkem. I nad tím jedním, kterého už příliš dlouho neviděla a kterému právě nyní posílala tichý pozdrav.

Susanne se odvrátila od okna, aby mohla jít navštívit šestinedělky. V šest hodin se novopečeným maminkám poprvé přivázely postýlky s miminky – pokud si to přály. Většina matek byla ráda, že mohou tak krátce po porodu alespoň v nemocnici přenechat krmení a přebalování sestrám. Všechna mi-

minka ještě byla ve speciální zvukotěsné místnosti pro novorozence. Susanne při pohledu do ní viděla, jak leží jedno vedle druhého v malých postýlkách. Řada růžových dupaček a čepiček a pak řada miminek zabalených do světla modré. Susanne nikdy nevycházela z údivu, když viděla, jak některá z miminek spokojeně spinkají, zatímco jiná mají pusinky dokořán a křičí jako o život. Chodbou přicházela Antje, sestřička z novorozeneckého oddělení, a nesla ták plný lahviček.

„Pomůžeš mi nakrmit ty malé křiklounky?“ Antje se podívala na hrnek s kávou, který Susanne držela v ruce, jako kdyby si snad dávala drink, zatímco ostatní tvrdě makají. Susanne si na to už zvykla. Antje byla známá tím, že ve svých kolegyních vyvolávala pocity viny a špatné svědomí. Byla mladá, ctižádostivá, čekala stejně jen na to, až se dostane na medicínu, a milovala svou práci v nemocnici víc než ty právě narozené tvorečky.

„No jasně, přece kvůli nám nebudou trpět hladu!“ odpověděla Susanne, odložila hrnek a otevřela dveře. Ticho okamžitě skončilo. Na některých postýlkách byl nalepený lísteček, že matky chtějí kojit. Antje natáhla ruce k miminku v modrých dupačkách, jehož hlas dával tušit, že se stane operním zpěvákem nebo krotitelem lvů, zvedla ho a vložila mu savičku do pusinky. Susanne zvedla z postýlky malý uzlíček, který jen tak poňňukával, vložila si ho do náručí a nabídla mu lahvičku.

„Ahoj, Nicolko,“ zašeptala Susanne při pohledu na náramek, díky němuž nemohlo dojít k záměně dětí. Susanne byla přešťastná, protože za těch patnáct let, během nichž pracovala jako porodní asistentka, k tomu ještě nikdy nedošlo. Přinejmenším ještě žádní rodiče nepojali podezření a nepustili se do pátrání, ale s úplnou jistotou se to samozřejmě říct nedalo. Novorozeně se na Susanne dívalo maličkýma hnědýma očima připomínajícíma knoflíky. Zpod čepičky vykukovalo několik měděných vlásků. Jaký život asi toto děvčátko čeká? Jsou cesty jejího života už dány, nebo bude muset být svého štěstí strůjce? Nebo jím bude smět být? Nicole se narodila během poslední směny, takže Susanne její matku ještě neznala.

Někdo rozrazil dveře. Stála v nich vrchní sestra Hilde, která se navzdory svým tělesným proporcím pohybovala rychle a obratně jako lasička.

„Susanne, tady jsi! Tohle má dělat Antje. Tebe potřebují na porodním sále, a to hned!“

I když se Hilde tvářila ustaraně, položila Susanne miminko opatrně zpátky do postýlky, vyšla za vrchní sestrou a pak společně pokračovaly chodbou k sálu.

„Na operačním sále je doktor Kramer a s tou ženou něco není v pořádku. Nehledě na to se stejně nemáš co starat o miminka. Je úplně jedno, že křičí a chtějí mlíčko – ještě u nás žádné hlady neumřelo! Kdežto ženám jde často o život! Je to tak! Dobrý bože, jak já jsem šťastná, že jsem si život takhle nezkomplikovala!“

A mluví jako kulomet, i když běží po chodbě, pomyslela si Susanne.

„No, zdá se, že mnoha ženám to dělá spíš radost. Na šestinedělí leží jedna paní už se třetím dítětem a včera prohlásila, že si je jistá tím, že přijde ještě jednou,“ odpověděla Susanne. Sama byla nyní ve čtyřiatřiceti letech ve věku, kdy se jí stále více lidí ptalo, jestli se nechce místo dětí cizích lidí starat raději o vlastní. A protože jen pouhé pomýšlení na to bylo tak bolestné, že o něm nemohla s nikým mluvit, byla ráda, když mohla jednoduše odpovědět, že jí prostě chybí vhodný partner. Chybí jí muž? Když kolem sebe viděla šťastné páry, uvědomovala si, že láska a šťastná rodina jsou možné. Ale také to, že v jejím životě se něco hodně nepovedlo.

Sestra Hilde na ni na okamžik skepticky pohlédla, jako by dokázala číst myšlenky. Pak ale jen zakroutila hlavou.

„Po třech dětech ještě čtvrté? Může si za to sama. Slevu na jízděm dostane, i kdyby měla jen tři.“

Může si za to sama. *Můžu si za to všechno taky sama?*, ptala se Susanne sama sebe cestou na porodní sál a snažila se myšlenkami připravit na budoucí matku, která měla potíže.

Ó já, téhle mamince není vůbec dobře, pomyslela si Susanne, když vstoupila na sál. Těhotná žena už měla na sobě nemocniční košilku, která se zavazovala jen vzadu v týle, takže byl vidět celý zadek. Ležela na posteli a ruce si držela před očima, jako by jí příliš jasné světlo způsobovalo bolesti hlavy.

Susanne přistoupila k posteli a položila ruku na rameno mladé ženy, která se na ni podívala jako laň zamotaná do ostnatého drátu, ve kterém uvízla.

„Já jsem Susanne, vaše porodní asistentka, mám teď službu.“

Aby ženu neznepokojila vyptáváním, podívala se do těhotenské průkazky ležící na nočním stolku a prolistovala ji. Těhotenství nebylo ničím nápadné. Jmenovala se Anita Bergerová.

„Chci lékaře. Myslím, že umírám. Pukne mi lebka.“

Susanne vzdychla. Lékaře chtěly skoro všechny. A skoro všechny si myslely, že umřou. Obojí byl většinou nesmysl.

„Doktor Kramer hned přijde, do té doby se o vás postarám já.“

Anita Bergerová přikývla a položila si opět ruce na oči. Podle sestry Hilde ji přivezli se silnými porodními bolestmi a ty bývají obvykle intenzivnější než bolesti hlavy.

„Přijela jste sama?“ Susanne navlékla Anitě na levou paži manžetu tlakoměru.

„Ano, taxíkem. Můj muž je v práci. Nechtěla jsem ho rušit. Ale položila jsem mu na stůl lísteček.“

Budoucí otcové bývali u porodu jen zřídka, a když, chodili neustále sem a tam po chodbě. Někteří si tam dopřáli dokonce i cigaretu nebo láhev piva. Susanne si vzpomínala na jednoho dlouhohlasého muže v kalhotách do zvonu – kouřil jointa a domáhal se možnosti doprovázet svou přítelkyni na porodní sál. Susanne, tenkrát s čerstvě získaným diplomem stvrzujícím povolání porodní asistentky, mu to dovolila, ale drogu samozřejmě musel nechat venku.

Doktor Kramer, vedoucí lékař, považoval přítomnost otců na porodním sále za *nehodnou*, přestože stále více nemocnic muže povzbuzovalo k tomu, aby se porodu účastnili. Ale naštěstí měly porodní asistentky v nekomplikovaných případech hlavní slovo.

„Po práci se určitě ihned vydá za vámi, a když budete mít štěstí, budete už chovat děťátko v náručí.“

Susanne viděla, jak Anita leží s pokrčenýma nohama pod dekou, horní část těla lehce napřímenou. Musí jí hned prohlédnout intimní oblast, přestože s ní nepromluvila více než tři věty. Susanne by jí byla ráda nechala více času, ale sestra Hilde měla nejspíš pravdu. Něco tu nesedělo. Krevní tlak 190/110. Bolesti hlavy. Barva v obličejí. Zkoumat, jestli má v moči bílkovinu, aby se potvrdilo podezření, bylo téměř zbytečné.

„Můžu se vám podívat na nohy?“

Anita Bergerová se krátce hystericky zasmála.

„Proč ne? Když mě bolí téměř všechno, jenom nohy ne.“

Susanne odhrnula peřinu. Neměla srovnání, jak vypadá tato budoucí matka jindy – ale přestože se na ni dívala pohledem Bambiho, tohle žádné útlé laní nohy nebyly.

„Můžu?“ dotkla se bérců. Anita přikývla.

Susanne zmáčkla kotníky. Důlky tam zůstaly, a to vůbec nebylo dobré znamení. Otoky, další známka gestózy. Nenápadně zmáčkla zvonek, který měla v kapse, aby se v sesterně rozezvučel alarm. Alarm, který měl co nejrychleji přivolat lékaře. Pokud Anita Bergerová nepodstoupí co nejdříve císařský řez, najde tady otec večer nejspíš jen prázdnou postel.

Carola

Carola jako každý jiný pracovní den procházela kolínským nádražím. Chvilí přemýšlela, jestli si má v kavárně *Eduscho* dopřát šálek kávy – mohla by si na deset minut stoupnout k některému z vysokých stolů, z bílého porcelánového hrnku usrkávat naprosto skvělou kávu a vdechovat vůni čerstvě mletých kávových zrn. Rohlíček ke kávě by taky nebyl špatný. Carola teprve teď cítila, jak jí kručí v žaludku. Přitom dnes už namazala šest chlebů se salámem a sýrem, k tomu nakrájela na kousky tři jablka. Ale to vše putovalo do krabiček na svačinu pro děti. Sama vypila jen zbytek Stefaniina kakaa, zatímco Thomas a Maike se hádali o to, kdo si jako první posype cornflaky cukrem. Přitom byl otvor v dóze s cukrem dostatečně velký na to, aby se do ní vešly dvě lžičky současně. Carola se usmála. Obě její mladší děti si vždycky našly důvod k hádce, ale za pět minut se zase usmířily. Bylo to větkem? Když se Carola hádala se sestrou, většinou rychle ustoupila Carola, ale někdy se kvůli hloupé sestřině poznámce zlobila ještě celé týdny. Naposledy se pohádaly před třemi dny.

Carola sjela schody dolů k městské dráze a nastoupila do linky 18 směrem na náměstí Ebertplatz – ovšem aby stihla kávu, musela by bývala jet o jeden vlak dříve. A u Eduscha si dnes už potřebí vybavila, jak šly na kávu předevčírem se sestrou.

Heike, její muž Klaus a syn Konrad – kterému bylo sice teprve dvanáct, ale na sobě měl košili a manšestráky – zazvonili o deset minut dříve, než bylo domluveno. Carola právě zametala drobký na podlaze. Děti tetě ihned otevřely, takže Carola vítala sestru se smetáčkem a lopatkou v ruce.

Posledních pět minut si Carola plánovala na řasenku a růž na tváře, ale na to už bylo nyní příliš pozdě.

„To je skvělé, že se vidíme!“ zvolala Heike a Klaus horlivě přikyvoval. Heike měla na sobě kostýmek v modrých a zelených odstínech, vlasy si vyfoukala do nadýchaných vln. *Vypadá dobře*, pomyslela si Carola, když si svou starší sestru prohlédla. Heike ale Carolinu pozornost velmi rychle odvedla ke krabici, kterou držela v ruce.

Donesla ji jako svatý grál k jídelnímu stolu, položila ji a otevřela víko.

„Na pár hodin jsem si dnes stoupla do kuchyně, abych vám mohla donést ořechovo-šlehačkový dort. Víím, že na pečení nemáš čas.“

„Tý jo, ten je fakt hustej!“ zvolal Thomas, když uviděl karamelový sen béžové barvy posypaný krokantem. Carola přemítala, kde je Andreas. Před půl hodinou se zavřel do koupelny. Polovinu noci totiž psal a pak spal až do poledne.

Carola pohladila Thomase po vlasech a jemně ho opravila: „Ano, ten dort vypadá nádherně.“

„To zní o dost lépe,“ odpověděla Heike a pošeptala Carole, jak je ráda, že Konrad nemusí chodit do družiny, protože tam by pochytil jen takové výrazy, o kterých by ani nevěděl, co znamenají. No, ale družina je pořád lepší než děti ze zámku, žvanila Heike dál, přestože Caroliny děti nechodily po škole ani do družiny, ani se o sebe nemusely postarat samy, ale měl je na starosti otec.

Když Andreas s rozčuchanými, ještě vlhkými vlasy konečně vyšel z koupelny, letmo Carolu políbil a až poté pozdravil příbuzné, rozlilo se jí po těle teplo, které rozpustilo nepohodu způsobenou sestřiným popichováním. Chvíli si příjemně povídali, děti pily jahodový koktejl a dospělí kávu. V osmi lidech snědli ten nádherný dort rychle. Koupený balený čokoládový koláč nechala Carola ve spížírně. Jednak nechtěla slyšet žádné poznámky o tom, jestli se v kurzu vedení domácnosti učila, jak rozbalovat koupené koláče, jednak do sebe nechtěla v následujících dvou dnech soukat jeho zbytky. A navíc se jí stále ještě nepodařilo shodit těch pár kilo navíc, které nabrala v těhotenství, přestože jejímu nejmladšímu dítěti už bylo pět.

Pod stolem Carola neustále hledala Andreasovu ruku a našťěstí ji vždy našla, ochotnou opětovat její stisk. Konrad zrovna rozlil na ubrus růžové mléko a zdvořile poprosil o ubrousek.

Maike, která bratrance zbožňovala, vyskočila, aby otevřela skříň v jídelně. Zároveň vyskočila i Carola a zavolala: „Přinesu z kuchyně hadr!“

Ale už bylo pozdě. Když Maike otevřela vrchní dvířka skříně, vypadly z ní nejen ubrousky, ale i školní sešity, několik pomalovaných vyfouknutých vajíček, příšerka z modelíny, tužky, napůl vypálené svíčky nejrůznějších barev a trpaslík v čepičce, který se Carole sice vůbec nelíbil, ale byla škoda ho vyhodit. Nakonec vypadl ještě náustek k dřevěné flétně. Carola všechno zvedla a položila k dalším věcem ležícím na polici. Těsně před návštěvou to uklidila – všechno rychle nacpala do skříně a dvířka s námahou zavřela. Vlastně by to bylo k smíchu, kdyby ji ovšem sestřina poznámka nepřivedla téměř k slzám.

„No, všechno najednou se prostě zvládnout nedá.“

Tato věta Carole zněla v uších ještě v okamžiku, kdy konečně přijížděl vlak. Společně s nějakou vystresovanou maminkou vytlačily po schodech nahoru kočárek, poté si našla volné místo k sezení, i když to bylo jen pár stanic.

Ale ona přece chce zvládnout všechno najednou! Přinejmenším všechno, co je důležité! Ale i ona by tak ráda měla někdy pocít, že má pauzu, volno, opravdovou dovolenou. Zastavit se. Mít pro jednou pocít, že všechno zvládla.

Ale neměla ani pauzu, ani ji nečekalo třeba jen krátké zastavení. A už vůbec ne, když Carola kráčela po obvyklé cestě čtvrtí, v níž stála Nemocnice sv. Vavřince. Pracovala v ní jako porodní asistentka. Ulici uzavřeli kvůli staveništi a dlažba, po které několikrát týdně chodila, byla vytrhaná. Dobře, v asfaltu se sem tam objevilo pár trhlin, kterými se drze draly na světlo pampejšky. Tak jako v tom dětském televizním pořadu s Peterem Lustigem, který bydlel v maringotce a vyprávěl dětem o ochraně životního prostředí. Tahle ulice mohla pro Carolu klidně zůstat tak, jak vypadala dřív, nejen kvůli těm něžným květinkám – někdo to ovšem musel mít zase jednou úplně perfektní!

Carola přidala do kroku, protože musela staveniště obejít. Procházela kolem hezkých starých budov, krámků, knihkupectví a kavárny, kde už sedělo několik lidí, užívalo si jarního počasí a vychutnávalo si první šálek kávy venku.

Na konci ulice se zastavila. Měla dojem, že jí ta budova, ke které došla, něco šeptá. Vysoká, úzká stará budova stála tam, kde se ulice rozdělovala do dvou klidnějších cest. Dřevěné dveře v cihlové stavbě na Carolu půso-

bily jako obrovská ústa. Ústa, která šeptala: sundej ze mě ten ošklivý štít. Jsem předurčena k lepším věcem, než aby se tady rozlévalo po litrech pivo. Carola si připadala tak trochu jako Helenka z pohádky o Bílé paní. Má skutečně právě ona sundat plastovou ceduli s nápisem *Hostinec*, který se vůbec nehodí k dekorativním oknům a ozdobné fasádě? Písmo ve stylu moderního kurentu, které hyzdilo už od počátku osmdesátých let každou druhou hospodu a vůbec nebylo v souladu s onou důstojnou budovou?

Carola vzhledla nahoru a prohlížela si fasádu. Čtyři patra před ní se tyčila jako věž. I kdyby vystoupala ty tři kamenné schody ke dveřím, na ceduli by nedosáhla a odmontovat ji by stejně nezvládla. A visela tam ještě jedna cedule, která svědčila o tom, že ta první brzo zmizí. *K pronájmu*, stálo na ní, a pod tím telefonní číslo s kolínskou předvolbou.

Carola přesto vyšla na schody, dokonce se pokusila zmáčknout kliku, ale dveře nepovolily. Malým okýnkem ve dveřích bylo však dobře vidět dovnitř. Velká místnost se šikmými zdmi vytvářela dojem, že rozevívá náruč. Byla prázdná a už nyní velmi světlá, přestože okna byla úplně zaprášená. Dalo by se tady tančit nebo prostě jen ležet uprostřed místnosti a zírat na vysoký strop.

Carola milovala staré domy. Takže tento, navíc opuštěný, podněcoval její fantazii. A samozřejmě byl nesmysl si zaznamenat to číslo – navíc u sebe neměla ani lísteček, ani tužku. Přesto nemohla jinak, ještě chvíli setrvala na schodech a užívala si ten klid, který si ve skutečnosti nemohla dovolit, pokud chtěla přijít včas. Nějak se nemohla zbavit dojmu, že tento dům v ulici Cranachstraße 21 bude v jejím životě hrát zásadní roli.

Ella

Ella byla zvyklá, že na ni lidé zírají, i když měla na sobě starorůžovou uniformu porodních asistentek. Její ženské křivky neschovaly ani široké kalhoty nebo volný vrchní díl z pevné látky – a její jižanskou krásu nezakrylo ani to, když si černé vlasy stáhla dozadu a svázala sametovou stužkou. Plné rty a tmavé oči zdědila po svém otci, který přišel do Kolína nad Rýnem v roce 1956 jako gastarbeiter a – jak s oblibou říkával – zůstal zde jen kvůli

lásce. Většina jeho kolegů zůstala i bez lásky, ale Ernesto zde byl šťastný. I teď.

I přes počáteční odpor rodičů z matčiny strany, kteří si přáli, aby jejich dcera dokončila studium a stala se učitelkou němčiny, si on a její matka Anneliese vybudovali krásný život a stali se hrdými rodiči tří okouzlujících dcer. Ella měla ovšem neustále pocit, že její matce něco chybí. Všechny děti už dospěly. Elle bylo dvaadvacet, byla prostřední dcerou a sdílela pokoj s mladší sestrou Carlou, přestože i ta už brzy dospěje.

Pokud na ni některý z mužů, kteří si v pyžamu dopřávali cigaretu v kuřárně, nebo některý z lékařů příliš dlouho zíral, zírala na něho Ella prostě taky. A pokud onen muž vypadal sympaticky, usmála se, což většinu z nich s konečnou platností přimělo k tomu, aby odvrátili zrak. S doktorem Christianem Wiedermeyerem si tuto strategii ovšem k srdci nevzala, spíš se ze začátku dívala jinam ona, protože si nikdy nechtěla nic začít s žádným lékařem. A od prvního okamžiku věděla, že – kdyby se na něho byl jen jednou déle zadívala – by se do něho zamilovala. Právě tohle ho nejspíš lákalo a přimělo k tomu, aby se jí dvořil tak dlouho, až ji nakonec směl pozvat na kávu, při které už zrak neodvracela. No, a na konci jí zlomil srdce, i když ne tolik, aby ztratila víru ve velkou lásku, která na ni určitě někde čeká. Ella se stala porodní asistentkou v neposlední řadě proto, že milovala miminka a sama by jednou chtěla mít nejméně tři děti. Náhodou nebo šťastným řízením osudu – Ella věřila spíše v to druhé – byla při tom, když její nejstarší sestra Maria přivedla na svět dceru.

Ella vyjela výtahem na porodnické oddělení a oddělení šestinedělí, kde to vonělo nejen po dezinfekci, plenkách a kojeneckém mléku, ale také po štěstí, naději a novém začátku. V porodnici na ni také nezíral téměř žádný muž, protože naprostá většina z nich měla oči jen pro svá děťátka, jako kdyby byla to nejkrásnější na celém světě. A přesně tak by to také mělo být!

Ella složila zkoušky s vyznamenáním a nyní pracovala v Nemocnici sv. Vavřince teprve druhý týden. Sama ještě nemohla doprovázet žádný porod, ale měla naději, že tomu tak brzo bude. Nejpozději v okamžiku, kdy bude porodní sál prskat ve švech, bude moci dokázat, že není třeba k tomuto přirozenému procesu přivolávat ani lékaře, ani zkušenou porodní asistentku, aby se jí dívali pod ruce.

Ella si vydezinfikovala ruce a nasála pach, který jí připomínal výlety s otcem. Pach benzinových pump. Na pumpě stavěli, když si chtěli koupit zmrz-

linu. Než si s někým stihla promluvit o tom, co je třeba dnes udělat, všimla si hloučku lidí před výtahem pro pacienty. Susanne, vždy dobře naložená porodní asistentka, která jí pokaždé s andělskou trpělivostí odpovídala na všechny otázky, a jedna ze sester přendávaly nějakou ženu na vozík. Ella se ani nemusela ptát, když se podívala do Susannina napjatého obličeje. Akutní císařský řez. Pacientky s plánovaným císařským řezem už dávno ležely na dospávacím pokoji a jejich děťátka na novorozeneckém oddělení.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se přesto v sesterně vrchní sestry Hilde, která si právě vkládala do úst pralinku Mon Chéri. Jeden novopečený tatínek jí věnoval krabičku bonbónů pro *pilné pomocnice*.

„Samozřejmě že ne! Jsme v nemocnici a většina žen je v situaci, kdy litují, že chlapa vůbec pustily dovnitř! Tolik oplétaček kvůli deseti minutám zábavy!“ Vrchní sestra se zasmála vlastní poznámce – tak hrozné to tedy být nemohlo. Ella si kladla otázku, proč tahle ve skutečnosti dobromyslná žena, která ještě navíc pracovala v porodnici, často mluvila tak, jako by si tady ženy nechávaly z břicha vyndávat žlučník, a ne ten okouzující malý zázrak. Ale možná, že tady skončila jen proto, že na všech ostatních nemocničních odděleních už měli plno. A sestra Hilde uměla organizovat, o tom nebylo pochyb! To bylo v porodnici skutečné umění, protože tady to šlo podle plánu jen zřídka.

„Ello, to už stačilo! Dobře, že tu jsi, postarej se o pokoje 25 až 30, jsou tam nějaké problémy s prsy, léků na zastavení kojení máme dostatek, a pacientce 27 se musí zkontrolovat zašití hráze. A léků jim rozdej prosím dost, to věčné fňukání už mi jde na nervy.“

„Jo, jo!“ odpověděla Ella ironicky, protože by jí jakákoli jiná reakce připadala nepřiměřená. Sestra Hilde byla v jádru něžná bytost, ale ta se skrývala někde pod všemi těmi vrstvami tuku. Takové vrstvy by byly znakem cti každé italské mámy, která pokaždé snědla půlku těstovin určených dětem, protože jich uvařila dvakrát tolik.

Než si Ella vyzvedla na sesterně podklady a léky, vyšel jí vstříc muž v džíněch a havajské košili, jehož výraz se k látce potíštěné sluníčky a palmami příliš nehodil – spíše připomínal bouřkový mrak.

„Hledám svoji ženu. Anitu Bergerovou.“

Nebyl o moc starší než Ella. Pravděpodobně jeho první dítě. Kdyby to bylo jeho třetí, s klidem by čekal, až mu z nemocnice zavolají. Ella si ještě o dnešních pacientkách nestihla udělat přehled.

„Nemějte strach, pane Bergere, ráda vám pomůžu. Podívám se, jestli jsme vaši ženu přijali.“

„Víte, vlastně jsem měl přijít domů až dnes odpoledne, ale měl jsem takový divný pocit, tak jsem jí zkusil zavolat. Manželka mi to nezvedla, přestože jindy je u telefonu vždycky. Necítila se dnes ráno dobře, ale myslela si, že to je v jejím stavu normální. A potom jsem jel domů a našel tam jen lísteček, že jede do nemocnice!“

Ella se musela usmát, protože ten muž byl až dojemně rozrušený. Určitě z něj bude starostlivý otec.

„Ano, pane Bergere, možná právě rodí, a brzo jí budete moci poblahopřát.“

Ella se mu podívala pozorně do očí. Zřídka kdy se stávalo, že by nějaký muž poslouchal svůj vnitřní hlas natolik, že by dokonce odešel z práce. Vzpomněla si na ženu na lehátku před výtahem. Jak spěchali. Ella mu položila ruku na rameno.

„Počkejte, všechno bude v pořádku! Určitě si svoje děťátko už dneska pochováte!“

A Ella to tak skutečně myslela. Bůh by tomu muži přece neposílal vnuknutí, že má zajet za svou ženou, aby nakonec přijel pozdě. Nebo mu ten vnitřní hlas měl umožnit jen poslední rozloučení?

„Opravdu si to myslíte?“ Díval se na ni prosebně, jako by měla jeho osud ve svých rukou.

„Ano, opravdu si to myslím!“ řekla Ella pevně.

Přeložila Věra Kloudová